

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

CERTAMEN SS. MARTYRVM, SINISIANIAE, MARTYRIUM, & ALEXANDRI, ex eo quod est per Sanctum Vigilum Episcopum Tridentinum & Martyrem. Passi sunt Anno Domini quadringentesimo, quo Romana Ecclesia praeerat Anastasius, Mediolanensi autem Simplicianus. Honorij imperatoris anno 6. quo etiam consulatu S. Vigilus ab ipsam Gentilibus occisus est.

Vo tempore Tridentinae Ecclesiae sanctus ac venerabilis praesidebat Vigilus, qui postmodum ipsam sedem sui sanguinis effusione deperavit, ut quandam regionem Anagninam nomine, viginti quinq; millibus ab vrbe Tridentina distant, reculta gentilis erroris caligine occaecata Christianae fidei lumine illustraret, tres ad eam viros pie & prudentia insignes destinavit. Ex quibus Sifinnius Ethnicus Cappadociae, genere Graecus ipsa seculi venerabilis & diaconatus munere insignitus, minister altaris ministerium verbi Evangelici sussummaret intrepidè in hostilia castra pedem tulit Barbaraque nationi novam Christiani nominis pacem annunciauit. Huic Martyrius paricolonia ac pietate vir Lector, & Alexander Ostiarius Martyrij consanguinitate germanus socij in opus Evangelij dati fuere, qui dum coniunctis viribus, nefaria demoniorum cultum delere conantur, & per longa temporis spatia paulatim semen diuini verispargunt fructus minimè poenitendos colligunt, insolenta gentilitas pietatis odio prouocata aduersus Dei seruos pugnatura surrexit. Sancti autem mansuetudine publicum furorem superauerunt: sed dum quoda die infando ritu victimas dæmonibus offerrent & ad eandem impietatis societatem sanctos cogerent, illi deopostamansuetudine co-

29. Maij.

Sifinnius Ethnicus Christum prædicauit.

Martyrius Lector & Alexander Ostiarius.

Ceduntur a-
trociter.

stanter & precise nefarijs operibus communi-
recusantes scelus eorum fulmine quodam verbo-
rum detestati sunt: eosque à tantis tenebris ad ve-
ritatis lucem omni via modoque transferre conati
sunt. At illi & furore mentis & vino ebrijs arreptis,
quæ sors offerebat, armis sanctorum membra fune-
ra cæde lanârunt: Sisinniumque turba & securi-
bus confossum in lectulo pænè exanimem relique-
runt. Vna interim nocte dilata, mox peruenitur ad
ad præmium.

Nam erumpente aurora, cæteris matutinas ho-
ras Deo hymnis & psalmis celebrantibus, gentili-
um manus securibus atq; præustis armata sudibus
subitò irruit: sæuaque direptione diuina mysteria
conculcat. Inter ea S. Martyrius circa Sisinnij ce-
ram deprehensus exhaulanti iam penè spiritum mi-
talem quandam aquæ succum intillabat. Cumque
audito irruentium clamore, in horti secreta, qui
ecclesiæ contiguus erat, secedere vellet à virgine
horti illius proditus ab inimicis comprehensus.

Martyrij ce-
des.

Comprehensus stetit intrepidus, gratias agens vi-
neratus cælo capite, lotus iterùm baptisate pro-
prij cruoris. Indè transfossus stipitibus ad idolum
ducebatur: in quo itinere preciosam gemmam
reddidit Christo, & antè victima promeruit, ce-
quàm ad aram diaboli perueniret.

Item Ale-
xandri.

Post hæc studiosè à militibus quæritus Alexan-
der ad fores ecclesiæ in precibus excubans compre-
henditur, qui præclaro certamine gloriosissimam
martyrij palmam obtinuit. Nam apprehensus san-
ctorum corporibus, suspensoque ex collo Sisinnij
tintinnabulo, Alexandrum manibus pedibusque
vincitum in medio eorum viuum collocarunt: ce-
ptumq; hoc modo per aspera loca torquebant.

nee ad vitæ terminum veniret. Neque hac in martyres crudelitate satiati impias in Christum blasphemias voces iactabant dicentes: Nunc vindicet te Christus cuius gloriam & virtutem tantis sæpe præconijs extulisti. At verò ut primùm ad prophætanum veteris Saturni templum ventum est, præmissis in pyram copiosam geminis sanctorum corporibus flagellatis, Alexander iterum confessurus statuitur, vt si vellet euadere flammam præsentem, caremonijs obediret. Verùm vir ille impiorum munera reprobans calore fidei succensus gloriosi triumpho materiam arripuit eandemque cum socijs martyrij palmam elegit.

Taliter ergò consummata sanctorum victoria, atque illis in cælesti sede collocatis, non defuit terror impijs. Nam cum hæc sexta feria completa fuisset, subito horrenda quædam nubis caligo totam regionem inuoluit, fulmina discurrerunt, coruscationis rutilus ignis emicuit, vt eam ipsi impij non iniuste pro sanctorum nece se sentirent suscipere vindictam. Vnde nec multò post, oues quæ in errore posita pastorem non agnouerant, pastoris sanguine ditati sunt: & vbi diuersorum simulachrorum portenta abundauerant, nunc sanctorum martyrum templa superabundant. Quoties in loco basilica tribus hisce martyribus facta conlirura est: ad quorum limina fideles concurrentes, pro fidei suæ capacitare vulnerum lauacra & medicinam conquirunt.

vltio diuina.

ARA 3 VITA

VITA S. MAXIMINI EPISCOPI TRE-
uerensis, ex ea, qua est per Lupum quendam. Fuit
hic vicesimus sextus Treuironum Episcopus, Inter-
fuit Concilio Agrippinensi, & Sarduano.

29. Maij.

Patria & pa-
rentes eius.

Maxentius
Pictaunorum
Episcopus.

Maximinus
venit Treui-
ros ad S. A-
gritium.

Maximinus vrbs Aquitanicæ Pictaunorū in-
digena clarissimis ortus natalibus patrem
habuit Maxentium virum & stemmatis no-
bilitate & diuinarum humanarumq; rerum cogi-
tatione in primis clarum. Is post alia acque alia mu-
dana gloriæ insignia tandem Pictaunorum antistes
electus eam dignitate multibus virtus egregie adoe-
nauit. Maximinus vero genitili sola diuino insti-
tū relicto in Galliam Belgicam commigravit: ubi
se se Agritio Treuironum Episcopo sanctitatis opi-
nionem tunc celeberrimo disciplinis imbuedum
tradidit. Qui optima adolescentis indole pluri-
mum delectatus in clerum eum adopravit & preci-
pua ecclesiasticæ functionis munera, propter im-
pugnam probitatem, ei commisit. Interim Quiriacus
quidam mira sanctitate præditus beati Eucharj
Ecclesiam nocturno tempore precandi studio in-
gressus, obseruantem sibi angelum nõ per quierem
sed vigilando intueri eiusque vocem corporeis au-
ribus haurire promeruit, præcipientis, vt Maximi-
num ex diuina iussione redderet certiorẽ, quod
Agritio Episcopo ad superna gaudia intromissus,
mox esset ipse pastorale officium subiturus, ad
Quiriacus properè dum compleuisset, Beatus Ma-
ximinus propriæ fragilitatis rigidus æstimatus,
huic honori modis omnibus se imparem fatebatur
imminentemq; humeris sarcinam quauis via de-
pare satagebat. Sed Agritius angelico ministerio
admonitus, vt eum sibi successorem instituat, sine
mora

moia diuino parens imperio suis benedictionibus
 confirmatum, post se futurum designat pontifi-
 cem. Nec multo post Agritius corporeis vinculis
 solutus in gloriosissimum beatorum confessorum
 coetum commigrauit. Maximinus vero consensu
 sacerdotum ordinum totiusque plebis annisu a vicinis
 episcopis in defuncti ca:hedram honorifice est col-
 locatus. Quam autem strenue, quam sancte, quam
 pro denter eam sedem a rabie Arrianorum tutatus
 sit, preclaro D. Hieronymi testimonio satis super-
 ue constat: qui Maximinum inter omnes Ortho-
 doxe fidei antislites ijs teporibus maxime clarum
 fuisse scribit. Certè ea pietate & fidei lumine
 inter densas errorum tenebras & horrendas tem-
 pestatis procellas eluxit, vt non modo ipse vio-
 lenter fidei contagia declinauerit, sed hæreticorum
 variarios conatus magna sapè cum laude repressit,
 nec repressit modo sed omnibus propter fidem
 meritamque exulibus tutissimum ad se refugium
 prebuit. Nam cum Athanasius Alexandrinæ eccle-
 siæ antistes a Constantio ad poenam quæreretur,
 Maximinus spreto regia potestatis iniusto impetu
 Athanasium non sine magno periculo si non vitæ at
 que dignitatis amplexus est, atque in vno ipsius ca-
 pitatoram pæne ecclesiam tutatus est. Vnde liqui-
 do apparet quantum iustitiæ pondus huic sancti
 Maximo constantiæ tribui debeat.

S. Agritius
 decedit. Ei
 Maximinus
 succedit.

Athanasius
 venit ad Ma-
 ximum.

Quanto præterea studio pro conseruanda fi-
 deli integritate excubauerit, alias etiam demon-
 strauit, cum Agrippinæ Synodali euocato con-
 uentum Euphratam episcopum, hæretica prauita-
 te corruptum, cum his, qui frequentes conuen-
 tibus pontificibus, ecclesiastica vsus potestate gra-
 uiter mouit. Is enim infans accedens hæreticis

Synodus Co-
 loniensis es-
 tra Euphra-
 tam.

Miracula S.
Maximini.

IESVM CHRISTVM non esse verum Dei filium prædicabat. Nec miraculorum gratia defuit sancto Maximino, quibus editis, suæ prædicationis fidem tardioribus faciebat. Siquidem cæcis lucem infundebat optatam, paralyticorum solutos artus in pristinum reformabat vigorem, & eos qui demonum persuasione humanam mentem exuerant fœdo profus dominio liberabat.

Erat ei solennis consuetudo sanctorum illustrare memorias eorumque opem summis precibus flagitare. Cuius rei gratia cum Romam tenderet, opinatissimum confessorem Martinum conuenit: iunctique Pontifices diuinis rebus intenti laborem itineris non, ut alij, sentiebant. Illa itaque in vltiora progredientibus, forte ad illud, qui sarcinas beatorum ferebat, vrsa ostendit, eumque protinus deuorauit. Hic Maximinus in nomine Domini fera dicitur imperasse, ut quia momentum non abegerat, sed consumpserat, ipsi iumenti onus assumeret. Mira res valde. Illi vestigio successit oneri, & quodad reuersi ad locum qui Vrsaria villa dicitur, deuenirent, illi uectioni mansuetissimè famulata est. Ibi deinde que à sancto viro pristinam vagandi potestatem recepit, prius tamen licentia quenquam laedere crepta. Verùm quia ut prauis sibi met suisque, ita boni mutuo semper delectantur consuetudine, sanctus Maximinus beatum Martinum Treuerum urbem secum coegit inuisere, suoque populo duplicata benedictionis reuexit commentum. Ibi Martinus spiritualemente sibi filium Lubentium Maximino erudiendum commisit. Cuius illi prerens voluntati, & eum sacris instruxit. Ibi

& imposto gradu psbyterij, in vico, cui Cubruio vocabulum est, praefecit. Ipse autem pie memor propinquorum, patriam repetiit, suorumq; vsus contubernio multo post ibi vita excessit, sancto. *Obitus S. Maximiani.* rumq; laborum suorum fructum cumulata mercede a Domino est consecutus.

Succedens in episcopatu Paulinus, qui fidei suae veritatem exilij peressione firmavit, comunitate cum Clero & populo Treuirorum consilio, sanctu Maximinum ab Aquitania, vbi situs erat, reuehendum constituit. Itaque facto agmine Clerus populisque Aquitaniam versum tendentes, emensis prolixis viarum spatijs, tandem haud longe a loco, vbi clauderetur thesaurus admodum fatigati subterunt. Mox celeberrima fama rem dissipante, immanis excitata manus Aquitanorum, Treuiros moliebatur loco arcere: potuissentq; committi fatuus pessimum, ni Treuiri Christianitatis fraternitatem opponentes, orandi tantum studio se concessisse firmassent. Aquitani Treuiros sui timore trepidos arbitantes, hinc remissi latitia vino indulgent, & quod erat consequens, somno grauiori soluantur.

Interea beatus Lubentius angelica monitus visione, adiuncto aliorum presbyterorum coetu claustrum ecclesiam ingreditur, exoptatumq; thesaurum a sportans cateruis foris expectantibus exhibet. Treuiri abitu maturantes Aquitania exceperunt, Aquitani vero comperita veritate, coacto exercitu recedentes triduo insequuntur. Cumque interuentum conspectum vterque populus constitisset, Aquitani crebris contumacibus tonitruis, quorum nihil Treuiros contingebat, repulsi non rubore ad propria rediere. Treuiris ceptum

Treuirenses ex Aquitania abspertant S. Maximiani reliquias.

Cæcus videt.

Paralyticus curatur.

Item demoniaca.

Item duo leprosi.

Cæcus à natiuitate recipit lumē.

iter carpentibus, cæcus quidam spe recuperandi visus deduci se flagitabat ad feretrū. Cuius vultum umbra tetigit, mox caligo inolitæ cœcitatæ abiecit. Cumque Mosomagum castellum peruenisset, paralyticus quidam beato Maximino saluandus offertur. Næc irrita fuere vota fidelium. Namque sine dilatione operata redditur sanitati, speciosissimum spectaculum inuentibus præbuit. Vtique gratiam referre viderentur eius loci habitatores, ecclesiam Deo sub honore S. Maximini, vbi sacre eius reliquiæ fuerant posite, condiderunt. Hinc reliquiarum baiulis Euionium castellum ingressa femina quædam maligno spiritu obfessa ab æstu ludibrio liberata est. Inde ad castellum quoddam lonis dieitur, perlato corpore duo leprosi credulitate mente suffragium eius implorantes, integram salutem spiritatem adepti sunt.

Tot ac tantis diuinis celebratis miraculis Treuironum quondam Pontifex Maximinus, vrbis, quam olim egregie rexerat, propinquabat. Iam vero, quæta tunc ad eum multitudo festino cum gaudio confluxerit, vix verbis explicari potest. Cremabantur preciosi odores, cereorum copia resplendebat, distinctæ sacrorum acies ordinum psalmos & cantica personabant. Ita exceptum deductumque sanctissimum Maximinum insignis Cōfessor Paulinus in ecclesia beatissima Iohannis Euangeliste magnifice sepulturæ tradidit. Huc postea cæcus quidam à natiuitate ex territorio Beneuentano deductus, Creton nomine, confestim lucis commercium recepit.

Præterea in crypta, vbi ossa venerandi Pontificis condita fuerant, interiectu temporis aqua multitudinem vnus cubiti excreuit: dictaque miracula

ille ita sepulcrum omne suo ambitu cinxit, ut ta-
 men ab eius crepidine abfistens, non paruum intu-
 ribus stuporem inijceret. Igitur venerabiles epi-
 scopi Hildulphus, Clemens, atque Gosbertus, con-
 venientes in vnum, & quod euenerat diligenter
 examinantes, transferenda beati viri ossa ad locum
 quo nunc sita sunt, iudicauerunt. Quod diuina vo-
 luntate statutum fuisse, exitus indicauit. Et qui-
 am praeter alia miracula, illud in primis admira-
 re dignum, quod Carolo principi contigit, re-
 fertur. Is enim, cum longa febrium tabe exhaustus
 ultimum vitae periculum adductus esset, S. Ma-
 ximus secundum quietem ei apparens, manda-
 uit se abeuntem sequeretur. Experges factus Ca-
 rolus satellitem sibi forte assistentem percuncta-
 tum videret beatum Maximinum qui paulo
 ante secum contulisset sermonem? Illo negante:
 "Vobis, inquit, foras egreditur, insitque ut eum
 sequeretur apud tumulum eius salutis com-
 paraturus. Ita illò lectica deportatum & in so-
 lum resolutum iterum sanctus Maximinus al-
 terum adeptus, deinceps ab omni peccati conta-
 mine sese diligentissimè intactum conseruet. Mox
 eugilans Carolus, totum se à molestissi-
 mo febrium vi subleuatum sensit, qui triginta die-
 bus proximis cibi potusque fastidio laboraue-
 rat. Undè non immemor beneficij coenobium san-
 cti Maximini praedixit, auxit: fecitque ut multò
 ante commodius Christi serui ibidem famu-
 larerentur.

Translatio
 reliquiarum
 Carol' prin-
 ceps à mor-
 tis periculo
 liberatur.

perum praeter tantam virtutū vbertatem, speci-
 eam gratia fugātorum dæmonum potestas
 Maximo concessa videtur. Rex Pipinus Magni
 Caroli

Caroli genitor, quendam suum clericum Brunonem impuris obsessum spiritibus, per Hellarii Archidiaconum ad tumulum beati Maximini delinavit: qui ut sacra eius limina tetigit illico purgatus diuinam in Maximino potentiam magnis uocibus praedicauit. Eiusdem Pipini regis ex filia nomen Cunibertus, atrociter a daemone uentus, multis ante locis circumitis, ultimo ad sancti virum perductus, tandem ab ea peste purgatus.

Demoniaci
multi liberantur.

Et ut à singulis ad turbam liberatorum traferamus, quondam ad festiuitatem beati Pontificis triginta septem homines à demonibus oppressi confuissent, qui omnes eodem die curati sunt. Sequenti uero anno eadem solennitate viginti & duo mundati sunt, porro tertio anno tredecim à sancti viri coenobio salutis gaudia retulerunt. Ceterum si uelimus omnia quae diuina uirtute aduersus impotentem daemone vim gessit, conscribere, uix modum tenebimus, sed erudito lectori similia frequenter narrando, tractabimus. Quare hac multiplici, quam retulimus, uirtutum specie satis superque instructi, ita vitam nostram resque nostros ad imitationem S. Maximini componamus, ne qua unquam daemorum infestatione in peccato vincamur.

PRAECLARVM MARTIRIVM BEATISSIMI ANDREAE DE CHIO, QUI CONSTANTINOPOLI ANNO DOMINI 1365. PAULI SECUNDI SUMMI PONTIFICIS PRIMO. EX EO QUOD EST PER GEORGIUM TRAPEZUNTINVM

29. Maij.

ANNO ab Incarnatione Domini millesimo trecentesimo sexagesimo quinto, cum uisitaretur in urbe Trapezuntina, quem honoris causa non nomine, sed nomine Trapezuntina urbe ortus, Peripateticorum philosophiae professor, abnegata Cruce Domini persequens, in

Quidam abnegat fidem Christi.

...um perfidia Mahumeti nomen daret, Turcarum
 ...elatus, alium quendam maioris fidei ac constan-
 ...virum similiter Trapezantium militie periculi-
 ...um in carcerem coniecit: dignum ratus vt Phi-
 ...ophum conciuem suum volens nolensque imi-
 ...atur, cupiebat enim eius opera in re militari v-
 ...e ille animo martyr: Philosophus, dicebat, in
 ...ijs educatus, maiore spe ipsarum, Christi Cru-
 ... negavit: ego qui tot tantosque labores, cum
 ...is heilla gerens tuli, vulneraque excepi, (dixit,
 ...o peccatore cicatrices ostendebat) pro Impe-
 ...ce celesti mortem timebo? absit à me tanta in-
 ...a. Quæ mens præterea esset mea, vel potius que
 ...tita, veritatem doloris fugiendi causa prode-
 ...æterna celestiaque regna repudiare, Mahumeti-
 ...adherere, vt bellorum labores subeam, pericu-
 ...agna pro Imperatore mortali suscipiam, gla-
 ...in Christianos Christianus ipse natus distin-
 ... & denique in mortem ruere, quam fugiendam
 ...Philosophus, vt in æternam ac veram mor-
 ...deserat præceptum?
 ...hec dum Constantinopoli fierent, Andreas fe-
 ...grauiter laborans perpetuam Virgini matri
 ...ritatem vouebat, si euaderet. Sedatis illico febr-
 ...paulo post quasi ex morte surgens albis se ve-
 ...entis induit, vt eo symbolo admonitus nun-
 ...oblaci Creatoris matri voti obliuisceretur.
 ...recuperatis iam planè viribus Constantino-
 ...petijt, non aliqua cupiditate magnarum vr-
 ...visendarum captus (erat enim iuuenis viginti
 ...æpe annorum summa grauitate atque con-
 ...prorsus vt ne verbum quidem vnum ab ore
 ...vanum prodiret) sed gratia Dei procul dubio
 ...lectus, vt & ipse martyrij palmam perciperet,
 ... & Phi-

Constantia
cuiusdam
Christiani.

Voti effectus.

Integritas
& probitas
Andree.

750 MARTYRI B. ANDREÆ DE CHIO
& Philosophi siue breuitate, siue errore cōstitutū
tos sua constantia in fide confirmaret.

Falsò defer-
tur ab Agy-
ptijs mercā-
toribus.

Igitur mox vt urbē applicuit ab Aegyptijs mer-
catoribus apud iudicem accusatus fuit quòd ma-
gnū cum Christianis cōmercium haberet, homo
qui Alexandriae Crucem negauerat, cōculcauerat,
sputis foedauerat: & Mahumetum publica confes-
sione summis laudibus extulerat. Hac accusatione
in iudicio iniquo recitata, Andreas nunquam se à
Chio, vbi natus educatusq; fuit, nisi tunc recessisse
affirmabat: idque testibus multis approbat. At
iudex iniquus Christianorum testimonio reiecto,
quod ea in re nullū esse dicebat, Mahumetistarum
recipiebat. Tunc Christianorū multitudo summa
contentione iniquum esse clamitauit, aduersari-
um testimoniū admittere, petijtq; vt prætermissis
testibus res ipsa digno examine excuteretur. Dice-
bat igitur vt circumcisionis signū in membris eius
exquirerent: nam si ad Mahumeti disciplinam ac-
cessisset, necessariū fore vt in genitalibus membris
circuncisio inueniretur. Inter ea spoliatur vestibus
miles Christi, nudusque à tanta multitudine adpre-
mitur, sed nullum in eo indicium, nulla circuncisio-
nis macula, nullum Mahometistarū appareat
stigmium. Exclamant Christiani incredibili læticia
exultantes, confundūtur aduersarij & victi peni-
tens prosternuntur: nisi diabolico astu adiuti, expo-
suisent moris esse in Aegypto, minoris homines
ætatē circuncidi: maioris, si ad Mahumetum Deum
prophetam conuertantur, nullo modo ad circuncisio-
nis legem impelli. His rationibus iudex, qui
sectæ suæ fauebat, sententiā ad Regem transtulit,
quemadmodum in rebus ambiguis & arduis legem
cautum est.

Cōuincuntur menda-
cij accusa-
tores.

Itaque

Itaque Christi milite in carcerem coniecto, Regem consultum adiit: cui cum & ætatem floridam & inuictam iuuenis robur referret, rex talium hominum in militia cupidus: Vade, inquit, & si non voluerit obedire voluntati, Centurionatum offero. Sin beneficijs nostris nihil commouetur, miseris & terroribus ipsum concutias, & si neutra meris præualere via, capite plectas. Altero igitur producto ipso, primùm Regis pollicitationes proponuntur mirabili cum amplificatione. Verùm Martyr Christi nihil respondendo contemnere nata videretur, qui circumfusi erant veritatis honestas, alij argentum atque aurum, alij vestes, alij sumptuosam variam pollicebantur: cumq; in silentio perseveraret. Quid, inquiunt, ne verbis tantum nos dignos putas? Digni quid est, ait, vos multo maioribus, q̄ ego dicere aut excogitare potestis res, quas offertis, nulla responsione dignæ. Quid enim caducam hanc vitam atque mortem putatis magni aliquid habere quò cælesti sit respondenda? Erras ipsi respondent: nam nos & ad vitam tibi viâ aperire studemus, & hanc insuper terrena felicitate reddere conamur. Non cohæret, inquit, terrena ceteris, non scelicibus misera, nō prophana. Sed quid opus est verbis? Ego scelicitatem huius seculi nihili facio: ego Crucem, passionem, mortemq; Christi mei nunquam, auxilio illius contemnabo. Statuite in me quicquid malueritis: ego rogo, ne me verbis amplius tentetis.

Itaque dictis coniectus ilico in carcerem, vinculis tenentis, pedibus atque manibus alligatus ad occidentem sequentis diei, qui fuit 20 Maij, iacuit. Post meridiem è carcere eductus in partem vrbis quæ Orientem spectat, propè mare trahitur: ubi

Turcarum
princeps eã
allicit obla-
tis honoris
quis

Ille omnia
contemnit

16
17
18
19
20

Cæditur fla-
gellis.

Innocent be-
atam Virgi-
nem in sup-
plicijs.

Magna cura
adhibetur
vulneribus
suis.

vbi manibus pedibusque ad palum alligatus tanta
crudelitate cæditur, vt poenæ supplicij atrocitate
victus animum abiiecisset. cumque principio fla-
gellorum & verberum toto corpore vehementer
cõtremisceret, ferrur manibus ad pectus cõtractis
ac digitis in pugnum compressis magna exclama-
se vocè: Virgo Maria adiuua me. Inde pedibus al-
tero ad alterum adductis, stetit in iisdem vestigijs
ad Solis occasum vsque reclusus. Interea dum miles
Christi his cruciatibus exercetur, Trapezuntius il-
le, de quo supra retuli, è fenestra turris prospiciens
clamabat: ò foelicem Christianum, ò beatam que
te genuit infulam, ò nobilissimum atque omni lau-
de dignum genus, vnde orus es: Vtinam eadem te-
cum pro Christo supplicia subire liceat. Hæc ali-
que martyrij coronam desiderans vociferabatur.
Carnifices autem Andrea reducto, multis pretio sa-
membra flagelli, lorisque foedè dilacerata vngui-
entis vngunt, & cibum potumque ad fulcendam
in corpore animam de Medicorũ consilio, quorum
multi ac peritissimi aderant, offerunt: ac aquam, in
qua non paruum defœcati auri pondus bullierat, of-
ferunt ad bibendum. Id faciebant, quo longior vi-
ta eius aliquid ad negationem Crucis afferret. Se-
mulque ostenderent quanti vitam eius facerent.
Fortè etiam quia non ignorabãt quòd Christi ma-
tyres per diè cruciati, nocte diuino beneficio pri-
stinam solent, imò maiorem frequenter & corpore
ris & animi pulchritudinem recuperare. Quare
timentes nè id diuinitus eueniret, medicamentis
suis occultare veritatem studebant.

Vicesima prima eiusdem mensis die, rursus pro-
ducitur, denudatusque ferreis vnguib; tergora, quæ
pridie eius diei fuerant flagellata, dilacerantur. Quo-
modo

quidquam aliud fecit, dixitq; miles Christi, quan-
 tum prius contremuit, manusque ad se adduxit,
 digitos in pugnos contraxit, pedes in iisdem vesti-
 gis tenuit, magnaque voce clamavit: Virgo Maria
 adiua me. Sic Trapezuntius etiam eadē quæ prius
 confiterabatur, è turri iterum atque iterum repe-
 tebat. Adueniente nocte, unguentis illinatur, simili-
 bus medicamentis atq; aquis, in quibus magna vir-
 tuti fuerat infusa, sustentatur: quasi charā Cru-
 cis salutē eius haberent, Spiritus sancti gra-
 tiam in Medicorum peritiam, cibiq; ac potūs com-
 munitatem deriuantes. Illucescente namq; die, sa-
 cramentis fieri non potest: quæ cum naturaliter
 longiore indigent tempore, vnde constat
 Christi virtutem opem martyri contulisse.
 Vicesima secunda eiu' dem mensis post meridiē
 prodicitur, tantaq; crudelitate & manus
 pedes torquetur, vt ne vnum quidem membrum
 loco maneret, sed salirent omnia: prorsus vt
 inimici Christi hominis cōstantiam miraren-
 tur vehementer. Hoc interim in Christi martyre
 miratione dignum est, & meritis beatæ Virginis
 commendandum, quod post illos clamores qua Virgi-
 nis opem implorabat, dicens: Virgo Maria adiua
 me minimum quidem doloris signū ediderit,
 nisi Trapezuntius ille magnis vocibus non de-
 precatur martyris fœlicitatem è turri prædicare &
 eam sortem expetere: medici verò omni dili-
 gentia ve collapsas in martyre vires restaurarent,
 non valuerant.
 Vicesima tertia die sanus & incolumis non me-
 ditum arte, sed illius primi martyris & Domini
 Iesu Christi productus Andreas, nouo ge-
 nere

Curatur di-
uinitus.

Atroci-
sime cruci-
atur

Miraculum
de B. Virgi-
ne.

Bbb nere

In tibi im-
manem cru-
ciatum.

nere cruciatūs vexatur: humeros carnibus per gla-
dios denudant, studentes semper, ne celerior mors
ipsum inuaderet. Sperabant enim si non acerbitate
ac magnitudine dolorum, attamen diuturnitate le-
victuros, sed derisi tandem iacuerūt. Declinato die
reducitur, sicuti diebus superioribus, dictis factis
medicamentis quoq; nō aliter quā prius adhibuit.

Die vigesima quarta eiusdem mensis eodem in
loco, quo prius clunes carnibus nouaculis spolien-
tur, non subito, sed cum mora, vt doloris acerb-
itas inuictum athletæ Christi animum superaret.
Cætera omnia similiter acta, vt in superioribus di-
ebus, dictaque eodem modo etiam à Trapezuntino
animo atque voluntate martyre: qui illis diebus
quibus Andreas patiebatur, similiter è turri de-
mitabatur.

Torrendi
cruciatus.

Die vigesima quinta, partes pedum quę inter ge-
nua clunesque sunt carnibus similiter denudantur
cætera eodem modo dicta gesta que fuerunt. Vige-
sima sexta sura similiter carnibus nudata multum
bile valde spectaculum astantibus præbere. Vige-
sima septima femur, quæque circa ipsum sunt, co-
coriantur. Vigesima octaua die totum corpus in
pente ad pedes verberibus caditur, vt doloribus re-
nouatis tandem moueretur. Maxilla quoque ma-
vno ictu denudata carne fuit, quā Christiani ma-
gno studio raptam, in monasterio beati Francisci
inuisitato odore fragrantem, condiderunt.

Rem admi-
randam.

Vigesima nona eiusdem mensis producitur be-
rūm Andreas, martyr Christi præcipuus, corpore
sano & viuaci, vultu læto, ac facie decora. Melan-
cholicæ his rebus moti, medicamentorum virtute
id factum afferbant, & ingratitude illius ac-
cusantes clamabant: Non vides, o Andrea, se-
cundum

meti gratia & medicaminum virtute, sanitatem
 ceptum? Agnosce miser beneficiū prophetæ no-
 tri, ne mala morte intereas. At Andreas: Non est,
 inquit, mors illa, sed vita. Quare nolite me verbis
 istis inanibus terrere. Non me vestra medicamina,
 sed Crux Domini nostri Iesu Christi, ad hunc vsq;
 nem incolumem conseruat. His dictis caput in-
 capide securi subiecit, & ad cælestia regna è cor-
 poris ergastulo euolauit. Tunc mortis eius mini-
 tri, truncum cum capite corpus, maris fluctibus
 immergere voluerunt. At Christiani, effusis la-
 crymis, circumstantes mortuum sepeliendum esse
 clamabant. Inter ea lis ad regem defertur, qui
 solutis cruciatibus & inuicta martyris fortitudi-
 ne dignum esse pronunciauit, vt summo cum ho-
 nore, vir adeo fortis sepeliretur. Itaque Christiani
 proposito capite corpori suo, ad Galatam deporta-
 unt. Aderat innumerabilis vtriusque sexûs mul-
 tudo & Mahumetistarum etiam multi, admira-
 tione commoti, nõ pauciores quàm decies decem
 milia, spectaculo intererant. Alij lachrymas præ
 studio fundebant, alij laudes eius prædicabant, a-
 constantiam ac robur animi, alij prudentiam at-
 que grauitatem, alij contemptum humanarum re-
 rum extollebant. Multi fidem in Iesum Christum,
 etiam erga immaculatam Virginem deuotionem
 commemorabant.

Securi per-
 cussus abit
 è vita.

Sepelitur
 honorificè.

His ita gestis, Rex magna exarsit cupiditate viri
 Trapezuntij, de quo supra diximus, liberadi:
 quia honestè id facere, nisi rogatus, posse non
 credebat, per quasdam, vt dicebatur, mulieres ef-
 fecerat, vt vxor illius, pro marito supplicaret suo.
 mors Andree atque martyrium illum quidem
 liberauit, sed multos quoq; alios à periculo liberauit,

Bbb 2 multos

756 MARTYR. B. ANDREÆ DE CHIO
multos in fide orthodoxa confirmavit: & Mahu-
metanos pudore confudit. His omnibus ego vehe-
menter commotus, ardebam desiderio vidēdi cor-
pus eius: vidiq̄e ipsū in sepulcro nimium pro-
fundo, & situ horrido, ea tamen integritate mem-
brorum omniū eo totius corporis colore & digni-
tate formæ, tali vultus splendore & habitu, ut non
animū expirasse, sed dormire mihi leniter, sub um-
bra videretur, atqui iacebat loco ira humido, ut om-
nibus iam indumentis quibus erat inuolutū cor-
pus, putrefactis, nudum totum conspiceretur, præ-
terquàm quòd genitales partes, fragmento lini ob-
tegebantur.

Inde verò cum post pia vota & desideria, quibus
ardebam tangendi & osculandi pedes, manus, faciem
præcipui martyris, decimo octavo die Martij
soluerem, ipsa soluendi hora, in non paruum inci-
di periculum, nubibus contrà flantibus, inque saxa
navem depellentibus. Imploravi subitò martyris
auxilium, promisiq̄e, si ad meos, Romam, incolu-
mis deuenirem, perpetuis literarum monumentis
martyrium eius traditurum. Euasi maris & latio-
rum pericula, quodq̄e miraculo est, senex ager-
tusq̄e hinc recessi, iunior sanusq̄e ac multo robo-
stior remeavi.

Auctor nun-
cupat votū
martyri, &
liberatur à
periculis.

*HISTORIA S. PETRONILLÆ VIR-
ginis filia B. Petri Apostoli.*

Maij 31.
Petronilla
paralytica.

Sancta Petronilla Petri Apostoli filia, incredi-
bili pulchritudine virgo, fertur, multo tem-
pore, ex patris voluntate, paralyti laboratis,
membrorumq̄; omnium officio destituta, lecto de-
cubuisse. Cumq̄e die quodam, inter alios discipu-
los, Titus pariter adesset, & discumbentes famula
reid

